

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917203244
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5917203244.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: B. A., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. č. XXXX/X, XXX XX P., právne zast. JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom J. č. X/A, XXX XX I., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho č. 16, Bratislava, o zaplatenie 1.788,35 Eur s príslušenstvom, na odvolanie strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č.k. 5Csp/51/2017-58 zo dňa 5. septembra 2017, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok prvoinštančného súdu m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1.788,35 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.788,35 eur od 30.1.2017 až do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 1.107,23 Eur do troch dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.107,23 Eur od 30.1.2017 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu zamietol, žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,80%. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že strany sporu uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej žalovaný žalobcovi poskytol úver do výške 1.500,- Eur, ktorý sa zaviazal žalobca žalovanému splácať po dobu 36 mesiacov vo výške mesačnej splátky 85,15 Eur, celková čiastka, ktorú mal žalobca titulom predmetného úveru zaplatiť, predstavovala 3.065,40 Eur pri RPMN 62,79% priemernej RPMN za úver vo výške 47,20% úrokovej sadzbe úveru vo výške 70%. Zároveň strany sporu uzatvorili dohodu o poskytnutí služby, spočívajúcej v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu za odplatu vo výške 222,95 Eur. Zmluvný vzťah medzi stranami sporu prvoinštančný súd posúdil ako vzťah spotrebiteľský, preto skúmal, či zmluva o poskytnutí revolvingového úveru spĺňala, resp. obsahovala všetky náležitosti vyžadované v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy. Uzavrel, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 písm. f), t. j. dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru o údaj podľa § 9 ods. 2 písm. l), t. j. výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Pri skúmaní dojednaného úroku a RPMN za rozpor s dobrými mravmi považoval dojednanie úroku za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a tiež bolo preukázané, že žalobcovi bol reálne vyplatený úver iba vo výške 1.277,05 Eur. Žalovaný od žalobcu požadoval vrátenie úverovej istiny a úroku za celú dobu

čerpania úveru vo výške 3.065,40 Eur, pričom táto odplata s poukazom na dobu splácania úveru, t.j. 36 mesiacov, presahuje rozumnú a primeranú mieru zisku žalovaného ako podnikateľa. S poukazom potom na absentujúce náležitosti uzatvorenej úverovej zmluvy prvoinštančný súd túto posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov. Nad sumu istiny žalovaným prijaté plnenie považoval za bezdôvodné obohatenie. Na žalovaným vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 1 ustálil, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie mesiacov august 2014 - marec 2015 vzhľadom na to, že žaloba bola žalobcom podaná na súde dňa 7.4.2017 v celkovej výške 681,12 Eur je premlčaný, a preto vyhovel žalobe v časti o zaplatenie 1.107,23 Eur a v ostatnej časti pokiaľ išlo o sumu 681,12 Eur žalobu žalobcu zamietol. Zároveň priznal príslušný úrok z omeškania a o trovách konania rozhodol vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu strán v spore.

2. Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote doručil odvolanie žalobca. Rozsah odvolania vymedzil čo do výroku ktorým prvoinštančný súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a rozhodol o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Zastal názor, že okresný súd nesprávne posúdil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby. Mal za to, že prvoinštančný súd nesprávne pochopil rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou premlčacou dobou, v dôsledku čoho uzavrel, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby začína plynúť najskorším možným termínom, teda spolu so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby. Záver okresného súdu o tom, že subjektívna lehota na uplatnenie nároku mohla začať plynúť odo dňa, keď žalobca zaplatil jednotlivé plnenia v súvislosti s existujúcimi zmluvami nad rámec toho, na čo bol povinný, je v absolútnom rozpore s tým, na čo súd vo svojom rozhodnutí poukazoval (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/121/2009 z 23.2.2011, uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo/4366/2007 zo dňa 25.,11.2008, rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo/1618/1999 z 27.9.2001, rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33Odo/477/2001 z 30.4.2002). Nesprávne sa preto prvoinštančný súd nezaoberal vedomosťou žalobcu o tom, že na jeho úkor bezdôvodné obohatenie vzniklo, na podklade čoho nesprávne vytvoril predpoklad, že žalobca v čase poskytovania plnenia už vedel o bezdôvodnom obohatení. V tejto v súvislosti poukázal na to, že:

- žalobca je spotrebiteľom, ktorý nemá znalosti právnej úpravy a v žiadnom prípade nedokáže právne posúdiť viaceré právne komplikované skutočnosti, spotrebiteľské úvery sú komplikovanou právnou oblasťou, s ktorej posúdením majú problém aj právne vzdelaní ľudia - advokáti, ktorí sa tejto problematike nevenujú,
- plnil na účet žalovaného finančné prostriedky tak, ako mu vyplývajú z uzatvorených zmlúv a z inštrukcií od žalovaného,
- nemal dôvod domnievať sa, že zmluva o úvere má akékoľvek nedostatky a dokonca z toho vyvodit' záver, že v určitom rozsahu už nemusí na účet veriteľa finančné prostriedky plniť,
- ak by žalobca v čase po splatení vedel, že ďalšie plnenie je bezdôvodným obohatením, bolo by absolútne v rozpore s logickým uvažovaním, aby naďalej na účet žalovaného plnil akékoľvek ďalšie finančné prostriedky,
- skutočnosť, že žalobca mal k dispozícii zmluvu o úvere, vedel tiež o svojom plnení na účet žalovaného, v žiadnom prípade neznamená, že z toho automaticky možno odvodit' jeho vedomosť o bezdôvodnom obohatení, ak by sa prijal záver vyslovený okresným súdom za správny, potom by subjektívna premlčacia lehota prakticky stratila vo väčšine prípadov význam,
- v rámci konania boli predložené informácie a dokumenty o tom, že žalobca bol informovaný o predbežnom právnom posúdení zmluvy o úvere pri osobnom stretnutí s právnym zástupcom 9.3.2017, na základe ktorých je možné posúdiť, kedy bol žalobca informovaný o skutočnosti, že podľa názoru zástupcu môžu byť splnené podmienky na uznanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti jeho úveru,
- pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej lehoty je nepochybne v každom prípade potrebné prihliadať tiež na charakter vzťahu, psychické postavenie účastníkov, pričom na strane žalobcu vystupoval spotrebiteľ, ktorý je zo zákona subjektom zvýšenej ochrany práve z dôvodov jeho nevedomosti a neskúsenosti, na druhej strane podnikateľský subjekt, ktorý vynucuje svoje zmluvné záväzky právne vysoko kvalifikovaným spôsobom. V prípade neplnenia zmluvných povinností uplatňuje bežne voči druhej strane zmluvné sankcie a úroky v neprimeranej výške a spôsobuje tým prudký úpadok životného štandardu svojich klientov. Za nie bez významu tiež považoval, že záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vyplývajúci z uzatvorenej zmluvy, bol pred rozhodnutím súdu v predmetnej veci sporný, a preto za otáznе považoval, či žalobcovi vôbec mohla začať plynúť subjektívna premlčacia lehota už na základe informácie poskytnutej jeho právnym zástupcom, ktorý vyslovil len svoj predbežný právny názor na vec, nakoľko zo strany súdu mohlo byť rozhodnuté i inak a k bezdôvodnému obohateniu by nedošlo. Zdôraznil, že okresný súd pri posúdení začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby posúdil len objektívne skutočnosti, pričom tieto samy osebe nie sú v súvislosti s plynutím subjektívnej

premlčacej lehoty relevantné. Bolo preto potrebné skúmať psychický stav žalobcu, jeho skutočnú vedomosť alebo nevedomosť o tom, že sa na jeho úkor niekto bezdôvodne obohacuje. V rámci plnenia povinnosti žalobca zmluvy o úvere vo vzťahu k žalovanému nemal a nemohol mať o bezdôvodnom obohatení vedomosť a o tomto sa mohol reálne dozvedieť najneskôr pri komunikácii s jeho právnym zástupcom. Z ustálenej rozhodovacej praxe tak Najvyššieho súdu SR ako i Najvyššieho súdu ČR pri posúdení subjektívnej premlčacej doby vyplýva, že nie je dôležité ani to, že sa oprávnený reálne mohol o existencii bezdôvodného obohatenia dozvedieť už skôr, ale podstatná je len skutočná vedomosť, teda skutočné nadobudnutie informácií o tom, že sa tretí subjekt bezdôvodne obohatil na jeho úkor, ktorá v prípade spotrebiteľa môže pravdepodobne nastať len tak, že iný subjekt právne zdatný - advokát posúdi konkrétny zmluvný vzťah v spojení s právnou úpravou platnou a účinnou v čase uzatvorenia zmluvy a právne vyhodnotí plnenie spotrebiteľa, i keď v tomto prípade ide len o právny názor advokáta, ktorý spotrebiteľovi reprodukuje a s ktorým sa súd v rámci konania nemusí stotožniť. Žiadal preto žalobe žalobcu vyhovieť v celom rozsahu a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku okresného súdu žiadal žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť, priznať mu nárok na náhradu trov konania. Vytýkal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, čo tvorí zmluvu o revolvingovom úvere, a teda nesprávne rozhodol aj o otázke splnenia náležitostí v podobe trvania zmluvy, či konečnej splatnosti, rozpisu výšky a termínov splátok. Údaj o dobe trvania zmluvy sa uvádza v čl. 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní. Vyplýva z neho, že zmluva je uzavretá na dobu neurčitú, údaj o konečnej splatnosti upravuje v čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, podľa ktorého úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený. Koniec splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Deň splatnosti poslednej splátky vyplýva pritom nielen zo spomenutého splátkového kalendára, ale aj z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré bolo predložené spolu so zmluvou a tvorí jej neoddeliteľnú súčasť (viď. čl. 7 ods. 7.1 písm. g) zmluvy o dojednaní). V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C42/15, kedy samotný súdny dvor ustálil, že pri ustálení splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Za nesprávny považovali názor okresného súdu o tom, že zmluva neobsahuje údaj o výške, počte, termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov. Naviac z napádaného rozsudku nevyplýva žiadne odôvodnenie, v zmysle ktorého súd dospel k uvedenému záveru. Pokiaľ sa týka výšky odplaty za úver, uviedol, že prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľné vzťahy bolo do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z., účinnom od 1.4.2015. Táto právna úprava sa vzťahuje iba na právne vzťahy, ktoré vznikli najneskôr k 1.4.2015, pričom právne vzťahy vzniknuté pred týmto dňom by sa mali posudzovať podľa doterajších predpisov. Právna regulácia výšky úrokov pre úverové zmluvy bola v čase uzavretia zmluvy medzi stranami uvedená v § 502 Obchodného zákonníka, ktorý reguluje otázku platnosti dohody úrokov a právne dôsledky spojené s tým, ak je dohodnutý úrok vyšší než určuje zákon. Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom žiadal zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že v prípade stranami sporu uzatvorenej zmluvy ide o formulárové tlačivo, pričom obsah zmluvných dojednaní nemožno brať do úvahy z dôvodu, že sú napísané neprímerane drobným nahusteným písomnom, voľným okom nečitateľným, s ktorým nie je možné sa riadne oboznámiť. Zmluvné dojednania neboli podpísané žalobcom. Pokiaľ žalovaný argumentuje o nedostatku vo vzťahu k podstatným náležitostiam zmluvy, s poukazom na oznámenie veriteľa a schválení úveru, žalobca sa stotožnil so záverom súdu o tom, že neobsahuje zákonom požadované podstatné náležitosti, a to dobu trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti, údaj o výške a počte termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Niektoré obsahuje až oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, avšak toto nie je možné považovať za zmluvu podpísanú obidvoma účastníkmi konania. V tejto súvislosti poukazoval na rozsiahlu rozhodovaciu prax súdov SR. K poukazu na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C42/15, v súvislosti s tým, že zmluva obsahuje výšku splátky, termíny jej splatnosti ako aj počet splátok, odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 10Co/265/2015, a to, že v zmysle ustanovenia § 267 ods. 1 ZFEÚ nie je Súdny dvor EÚ oprávnený vykladať vnútroštátne právo, a preto rozhodnutím vo veci C42/15 došlo len k výkladu smernice a nie Zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ sa týka odplaty za úver uviedol, že napriek zmluvným dojednaniám o výške úveru, žalovaný porušil zmluvu a dohodnutú výšku úveru krátil o 222,95 Eur, predstavujúcej poplatok za poskytnutie služby, preto suma 1.277,05 Eur poskytnutá žalovaným žalobcovi mala byť aj celkovou výškou spotrebiteľského úveru pri výške mesačnej splátky 85,15 Eur

a splatnosti po dobu 36 mesiacov. Výslednou je v takomto prípade RPMN vo výške 96,45%, čo je v absolútnom rozpore s údajom uvedeným v zmluve. Za zmätočné považoval i uvedenie RPMN v zmluve, nakoľko v bode 5 je uvedená iná RPMN ako v bode 6. Uvedené rozdielne výšky RPMN boli pre žalobcu ako spotrebiteľa nejasné a zmätočné. Pokiaľ sa týka námietky žalovaného o nesprávnom posúdení veci okresným súdom v súvislosti s dojednanou úrokovú sadzbou, uviedol, že slovenské súdy v sporoch, kde vystupoval žalovaný, viackrát označili obdobne vysokú úrokovú sadzbu za neprijateľnú, v rozpore s dobrými mravmi, teda neplatnú v zmysle ustanovenia § 39 OZ (Krajský súd v Trenčíne 5Co/96/2015, Najvyšší súd SR v rozhodnutí 1MCdo/1/2009 z 31.7.2009, Krajský súd v Prešove 3CoE/114/2014 zo dňa 5.11.2014...). Navrhol preto potvrdiť rozsudok prvoinštančného súdu pokiaľ ide o rozhodnutie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy, návrhu žalobcu vyhovieť v celom rozsahu a priznať mu náhradu trov celého konania.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žiada rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť a žalovanému priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

6. K vyjadreniu žalovaného žalobca k argumentácii okresného súdu a žalovaného, založenej výlučne na predpoklade, že neznalosť zákona neospravedlňuje, resp. znalosť zákona sa u každého subjektu automaticky predpokladá, poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, podľa ktorých zásada neznalosť zákona neospravedlňuje, v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa (Najvyšší súd SR, sp. zn. 6NCdo/9/2012).

7. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní a súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrário odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu zmenil spôsobom uvedeným vo výrokovej časti rozhodnutia a žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

8. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam, avšak vyvodil nesprávny právny záver v otázke posúdenia premlčania časti nároku, uplatneného žalobcom. Na druhej strane za právne správny považoval postup prvoinštančného súdu, pokiaľ úverový vzťah medzi stranami sporu posúdil ako bezúročný a bez poplatkov.

9. K okresným súdom ustálenému záveru, o premlčaní nároku žalobcu odvolací súd poukazuje na právnu úpravu premlčania uvedenú v § 107 ods. 1, 2 OZ, ktorá rozlišuje medzi uplynutím subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty. Ako konštatoval prvoinštančný súd z hľadiska ustálenia počiatkov plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, je rozhodujúca vedomosť o tom, že k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor oprávneného došlo a kto ho získal. Samotný okresný súd konštatoval, že rozhodujúcou nie je predpokladaná znalosť okolností uvedených v § 107 ods. 1 OZ, ale rozhoduje i skutočná znalosť, poznanie skutkových okolností, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia, pričom v rozpore s týmto konštatovaním a poukazom na rozsudok Krajského súdu v Žiline, 6Co/104/2016, ustálil, že subjektívna lehota na uplatnenie nároku mohla začať plynúť odo dňa, kedy žalobca zaplatil jednotlivé plnenia v súvislosti s existujúcimi zmluvami o revolvingovom úvere nad rámec toho, načo bol povinný plniť. Takto vyslovený názor prvoinštančného súdu neobstojí, a to nielen z hľadiska ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, ale ani z hľadiska znenia zákonného ustanovenia § 107 ods. 1 OZ. Navyiac z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, ako i súdu ústavného jednoznačne vyplýva, že v spotrebiteľských veciach ustupuje princíp - neznalosť zákona neospravedlňuje, dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod 6NCdo/9/2012 uviedol, že realite praktického života, teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnú až detailnú znalosť právnych predpisov zo strany spotrebiteľa, preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na újmu.

10. V tejto súvislosti nemožno ani opomíňať rozdielnu rozhodovaciu prax súdov SR v otázke bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úrokov z hľadiska absencie jednotlivých náležitostí zmlúv, a to i v tých prípadoch, kedy je účastný ako strana sporu žalovaný. Preto podľa názoru odvolacieho súdu až do konečného právoplatného rozhodnutia súdu v predmetnej právnej veci nemôže mať žalobca skutočnú vedomosť o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko táto otázka bude definitívne posúdená až v konečnom rozhodnutí o veci samej.

11. Z týchto dôvodov preto odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol, zmenil a i v tejto časti žalobe žalobcu vyhovel.

12. K námietkam žalovaného, uplatneným v podanom odvolaní o tom, že prvoinštančný súd nesprávne právny vzťah medzi stranami sporu posúdil ako spotrebiteľský vzťah bez úrokov a bezpoplatkov, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že k vysloveniu bezpoplatkovosti a bezúročnosti poskytnutého úveru postačuje absencia čo i len jednej náležitosti, predpokladanej zákonom na uplatnenie predmetnej sankcie. Postačuje preto, že v úverovej zmluve nedošlo k rozpisu splátky na splátku istiny, úroku a poplatkov, došlo k nesprávnemu vyčísleniu RPMN a dohodnutá úroková sadzba viac ako 100% presahuje v čase uzatvorenia zmluvy úrokové sadzby požadované pri tomto type úverov bankami. (reálne poskytnutý úver 1.277,05 Eur a celková suma, ktorú musí dlžník za úver zaplatiť 3.065,40 Eur). Pokiaľ i poukazoval žalovaný na oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ide o jednostranný právny úkon veriteľa, ktorý netvorí súčasť zmluvy (rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne 17Co/1249/2015, Krajský súd v Banskej Bystrici 17Co/1043/2014).

13. Pokiaľ sa týka rozporu v zmluve dohodnutého úroku s dobrými mravmi, Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 20Co/3/2015 ustálil, že prevýšenie úročenia o viac ako 50% priemeru úroku v bankách je už netolerovateľné, pričom Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 31.7.2009 sp. zn. 1MCdo/1/2009 ustálil, že hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách a pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná, je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená, dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 OZ, a teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. Z hľadiska absencie RPMN je potrebné poukázať jednak na zmätočnosť uvedenia RPMN v zmluve, jednak na tú skutočnosť, že pokiaľ pri výpočte RPMN žalovaný nezohľadnil sumu reálne poskytnutého úveru, krátenú o cenu služby, automaticky uvedená skutočnosť zakladá nesprávnosť údaju o výške RPMN a záver o predpoklade o tom, ako by takýto údaj v zmluve uvedený ani nebol.

14. V nadväznosti na uvedené v ostatnom sa stotožniac s odôvodnením rozhodnutia zo strany prvoinštančného súdu v otázke bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalovaným žalobcovi poskytnutého úveru, odvolací súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti rozhodnutia. Žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel, v nadväznosti na čo žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov konania rozhodne prvoinštančný súd po právoplatnosti vo veci samostatným uznesením.

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Poučenie o odvolaní: Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)